

Радянський ШЕДАТОР

ОРГАН ПАРТКОМУ,
РЕКТОРАТУ,
ПРОФСПІЛКОВИХ КОМІТЕТІВ
ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ
ІМЕНІ В. СТЕФАНИКА

Газета заснована 30 вересня 1988 року.

№ 12 (12)

27 грудня 1988 р.

Ціна 3 коп.

ДОЛІ СВІТЛОЇ, ЩАСТЯ ВЕЛИКОГО!

Відлічує останні дні 1988-й, відходить в історію. На її крутих перегонах він спочине, як тільки-но відлунає останній бій новорічних курантів. Кожний рік у житті людини, народу по-своєму неповторний. Для нас, суспільників, 1988-й залишиться пам'яті перш за все, як рік XIX Всесоюзної партконференції, що визначила нові рубежі перебудови, розвитку і поглиблення демократизації нашого життя. Рік, який закінчується, був роком активної діяльності колективу нашого інституту по перебудові вищої школи. Зокрема, відкрито нову спеціальність — педагогіка і психологія (дошкільна), введено навчально-лабораторний корпус гуманітарних факультетів, створено нові лабораторії, навчально-методичні кабінети.

1988-й був роком плідної, напруженої роботи для багатьох колективів кафедр і факультетів. Захищено 13

кандидатських дисертацій, захищений докторантом у Київський педінститут імені М. Горького декан філологічного факультету В. В. Грещук, десять працівників інституту стали аспірантами. Вагомих наукових здобутків досягли колективи кафедр історії КПРС, російської мови, педагогіки і психології, української літератури, методики фізики і ТЗН, фізики, Наукові доробки студентів О. Драгомирецької (факультет підготовки вчителів початкових класів), Р. Комарницького (факультет іноземних мов), С. Полуботка (художньо-графічний факультет) відзначені дипломами на республіканському конкурсі студентських наукових робіт.

Результативно потрудилися у нинішньому році представники адміністративно-господарської частини, упорядковуючи новий навчальний корпус, проводячи капітальний ремонт у студентських гуртожитках. Сумлінністю позначена й

робота колективів відділу АСУ, студентського профілакторію.

Зросла громадська активність студентів вузу. Людськими небайдужими, вболівальними за справу оновлення, які особистим прикладом запалюють інших, є О. Пароконна, І. Кабан, Н. Хомин, О. Павлюк, А. Назірова, І. Ванджурак, Ю. Атаманюк, Н. Бухвалова та багато інших.

Для всіх вас, дорогі викладачі, студенти, працівники інституту, 1989-й нехай стане роком продовження хороших справ, здійснення задумів. Хай прийдешній рік стане щасливим для кожного, для нашої Вітчизни, для усіх людей доброї волі! Віншуючи вас з новорічним святом, бажаємо багатьох творчих ужинок, щедрої долі, міцного здоров'я, миру на планеті, 3 Новим роком!

РЕКТОРАТ, ПАРТКОМ, КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ, ПРОФКОМИ.

І. МАЛАШЕВСЬКА,
викладачка кафедри німецької мови:

— Незабутнім для мене залишиться випускний вечір в університеті ім. Фрідріха Шіллера в м. Йена Німецької Демократичної Республіки, де за роки навчання подружилася з багатьма своїми ровесниками з братніх країн — Югославії, Болгарії, Чехословаччини, НДР. Об'єднала нас німецька мова, бажання досконало володіти нею. Тепер листуюся з подругою з Чехословаччини, а листи пишемо німецькою мовою.

І от вже півроку я викладачка педінституту. Ця роль була для мене несподіваною, досі не можу до неї звикнути. Адже ті, кого навчав, ненабагато молодші за мене. Хоча, з іншого боку, їх інтереси мені близькі й знайомі, спілкуватися легко.

Вступаючи у 1989-й, прагну вдосконалити майстерність викладання, свою «робочу» мову. Мрію, щоб у навчальному процесі було менше канцелярської писанини, щоб і я, і студенти вільно, з охотою набували знань, не «затиснуті» в рамки журналів, оцінок, безкінечного контролю. Більше самостійності і відповідальності. Ну, й обов'язково хай Новий рік буде щедрим для усіх нас на приємні події, добро, мир, творчі дерзання.

Естафета надій

Не уявляємо собі Нового року без снігу, без легкої, пухнастої, сліпучо-білої скатертини на весь світ. І навіть якщо її, трапляється, немає, ми все одно малюємо її своєю фантазією. Отож, уявімо: сніг іде. А разом з ним [пригадуєте, як у Пастернака!] тими ж стопами, у тому ж темпі: а чи завмираючи на хвилину, а чи набираючи бистрини, — зринає час. Ось і рік минає. Яким він був для кожного з нас: багатим на події, приємні несподіванки, плідним на роботу? Чи за-

П. КИРИЧОК,

завідуючий кафедрою фізики, професор:

— Важливі, можна сказати, навіть знаменні події сталися у році, що минає: XIX Всесоюзна партконференція, Всесоюзний з'їзд освітян. Вони, влєвнений, вирішально вплинули на життя, роботу кожного з нас. Широкий фронт розгортається перебудова всієї педагогічної діяльності. Я тепер частенько серйозно жартую (чи навпаки): перебудовуюся на 43-му році викладацької роботи. Важко, безперечно, але необхідно!

Згадую цей рік добрим

лишитися у пам'яті якимись своїми, особливими, сторінками! Уже з нетерпінням чекаємо ми новорічного свята, сподіваємося, що наступний, 1989-й, буде для нас щасливий, можливо, більш вдалим, принесе обов'язково радість і добро в кожну хату і, звичайно, мир.

Напередодні Нового року ми попросили викладачів та студентів інституту поділитися думками: чим був пам'ятний для них 1988-й, що чекають від року наступного?

словом. Він був вдалим для кафедри, яку я очолюю: заслугує на увагу теоретична робота доцента М. А. Рувінського, почесне звання Заслуженого працівника вищої школи УРСР присвоєно професору І. А. Климишину; здійснена комп'ютеризація лабораторій, поставка їх на сучасне обладнання.

Що чекаємо у році наступному? Турбують питання самостійної роботи наших вихованців. Їх вирішуватимемо в першу чергу. А загалом хай 1989-й подарує нам співпрацю зі студентами, бо тільки спільна робота й поривання принесуть бажаний результат.

□ ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

НОВИЙ РІК.

І прибавилось дня аж на заячий скік,
І прибавилось мрій, ще прибавиться віхол,
І що ти не кажи! На землі Новий рік сподівань і великої віхи!
Новий рік для замиреня прекрасна пора!
Ще приймати гостей та й у гості ходити.
І не стільки бажати знайомим добра,
Як добро в новім році самому робити.
Ти собі побажай, щоб комусь не зробив

Лиха-прикроців, щоб проживав ти у згоді,
Щоб ялику малу ти в гайку пощадив —
Це було б новорічним дарунком природі.
Побажай, щоб дитячко росло — соколя,
Побажай, щоб людей не лишала задума,
Щонайвища турбота — це наша Земля,
І їй треба синів-миролюбців розумних.
Степан ПУШИК.

СВЯТКОВЕ

Вже летить за вікном білий пух, як прозорі метелики,
У польоті він тоне і падає

тихо до ніг.
Хай у ніч новорічну цілються дзвонами келихи,
Повні світлої долі для наших майбутніх доріг.
Бо минає цей рік, він під знаком дракона летів,
Забірає з собою все те, що обрамлено боєм,
Щоб із січнем новим кожен свою надію зустрів,
Не боявся в житті поєдинку з морозом суворим.
Побажаймо собі, щоб веселість цвіла у душі,
І заграли слова на устах карнавальних костюмів,
Новий рік вже спішить на гнідому й баскому коні,
А в кареті зими доганяють його сніжні луни.

Галина ІЛЬЄВА.

◆ ПЕРЕДНОВОРИЧНЕ ІНТЕРВ'Ю

Либонь, немає в нашому інституті людини, яка б не знала імені Михайла Павловича Фіголя, завідуючого кафедрою образотворчого мистецтва, креслення і праці художньо-графічного факультету, члена Спілки художників СРСР, відомого живописця й мистецтвознавця. А ще він — педагог з більш ніж двадцятип'ятилітнім стажем роботи. Отож напередодні Нового року наш кореспондент зустрівся з Михайлом Павловичем і попросив його поділитися своїми міркуваннями про сучасну школу, методи виховання, проблеми освіти.

— Чого, на Вашу думку, не вистачає школі, аби вона виконала свою головну функцію — готувати нове покоління до життя з усіма його суперечностями і конфліктами?

— Пригадую школу, висиджування на уроках, і в мене мимоволі народжується аналогія з читальним залом бібліотеки. Всі вперто й наполегливо поглинають інформацію. Така ситуація цілком задовільняє вчителя, вдовільняє й міністра освіти. Дитина, сидячи за партою, читає сторінки підручника — на одному уроці з історії, на іншому з географії... Окрім того, вона ще пише твори, вирішує задачі. Однак і в читальному залі також пишуть і вирішують, так що атмосфера «читалки» бібліотеки та шкільного традиційного навчального процесу, по суті, однакова. Іноді, правда, тиша порушується самим педагогом, який намагається живими словами урізноманітнити не завжди цікаве читання. Чи задовільняє сьогодні така школа громадянськість, суспільство наше? Ні! Насамперед тому, що дитина розвивається у діяльності: в іграх, у праці, у доступній творчості. А саме це школою протягом десятиліть відкидається, як чужорідний елемент. Зорієнтувавши школу з самого початку на накопичення наукових істин, ми ніяк не можемо уваяти собі її іншою. Гадаю, звідси й «пробуксо-

вка» вже не першої шкільної реформи. На думку наших педагогів, інформованість сама по собі передбачає вихованість і освіченість. Ми вже достатньо наповнили нашу країну знаннями і на-

розуміють організатори народної освіти, що без емоційного, естетичного, немислимого ні фізичне, ні трудове, ні моральне, ні патріотичне, ні будь-яке інше зиховання.

Людина — не комп'ютер, який можна запрограмувати і примусити працювати його блоками пам'яті. Людина запам'ятовує, і то надовго, що пройде через її серце, торкнеться почуття і розуму. Елементарно це називається цікавістю. Нецікаве, те, що не викликає уваги, аж ніяк не проникне у пам'ять. Це прописні істини.

— Здається, в новому на-

ворчого мистецтва та художньої праці. Інститути, зокрема наш, займаються підготовкою таких фахівців. Однак у школі вони затримуються рідко. В усякому разі не настільки, щоб ми могли говорити про достатню кількість вчителів цієї спеціальності, приміром, у нас на Прикарпатті.

Мені здається, що одна з головних причин цього — байдуже ставлення керівників шкіл, районних відділів народної освіти до цих фахівців. Треба піднести престиж цієї професії через престиж уроків образотворчого мистецтва та креслення, збільшити кількість го-

нічного спільного зі школою немає і не може принести їй користі. А ось шкоди — достатньо.

— Що Ви маєте на увазі?

— Ненавчений елементарної грамоти «художник» у 10—12 років починає розуміти, що попередні образи, які його задовільняли, не мають нічого спільного з реальними прототипами. Зробити їх схожими до картин професіоналів, він, звісно, не може. Розчарування тут неодмінне.

Прикладів шукати не треба. Вони в кожному з нас, хто пройшов школу, яка ігнорувала кваліфіковане викладання малюнка, живопису, композиції. Бо тверде переконання, що побутує у нашому суспільстві, нібито малювати можна навчити не всіх, не що інше, як результат роботи школи, яка ігнорує (то так простіше) елементарну образотворчу грамотність. Не всіх можна навчити бути художниками. Не всі ж письменники, хоча всі письменні.

Дотримуватися й далі такої практики — неприпустимо. Необхідно рішуче зламати раніше створений стереотип і в питаннях всезагальної образотворчої освіти. Школа зобов'язана не тільки зберігати, а й розвивати в кожній дитині її природний мистецький талант.

Ніяка програма, ніякі заклики, якими б добрими вони не були, не вирішать проблеми освіти й естетизації знань, поки до школи не прийде митець, підготовлений спеціаліст, людина, яка розуміє свою місію педагога, місію великої державної ваги. Власне такого майбутнього вчителя мені хотілося б бачити в наших студентах. Адже саме їм творити світ духовної і душевної краси підростаючого покоління.

Розмову записав С. ІВАНІВ.

І СВІТ ДУХОВНИЙ СОТВОРИТИ

чотниками. Досить: настав час відроджувати умільців, творців, митців, Побожування, що подібний підхід зменшить науковий потенціал суспільства, не має під собою ніякого ґрунту.

— Ви згадали про шкільну реформу. Вона, до речі, передбачає естетичне виховання і мистецьку освіту, але насправді поки що все залишається по-старому.

— Естетичне виховання — це, власне, ахілсова п'ята нашої освіти. Саме починаючи зі школи у нас вперто приховується остаточний принцип фінансування на культуру, естетику. Школа не бачить потреби навчати майбутніх громадян і трудівників основам мистецтва. Вважається, що це — дріб'язок, само собою здійснюється. Мовляв, школяр сам навчиться доступними йому засобами мистецтва, а через них отримає можливість розуміти високопрофесійну творчість, шедеври, створені багатьма поколіннями художників. Як не

вчальному році у шкільній програмі — естетика...

— Це загалом абсурд. Знову ж замість справи — наука, замість виховання — нудна незрозуміла оповідальність, хоча й про прекрасне. Естетика — це досить-таки складна наука, доступна на етапі вищої освіти.

Вчителів ця наука потрібна обов'язково, але, як на мене, вона в педінституті викладається недостатньо.

Чому збираються доручити викладання цієї «красивої» науки? Сьогодні суспільство немає необхідної кількості спеціалістів, здатних доступно а, значить, цікаво об'являти її. Даремні сподівання, що до школи підуть мистецтвознавці. Залишається одне, — «навантажити» вчителів. А в підсумку, я переконаний, естетика буде лише додатком до інших шкільних предметів.

Школа катастрофічно відчуває потребу в кваліфікованих викладачах образот-

ворчого мистецтва та художньої праці. Інститути, зокрема наш, займаються підготовкою таких фахівців. Однак у школі вони затримуються рідко. В усякому разі не настільки, щоб ми могли говорити про достатню кількість вчителів цієї спеціальності, приміром, у нас на Прикарпатті.

Мені здається, що одна з головних причин цього — байдуже ставлення керівників шкіл, районних відділів народної освіти до цих фахівців. Треба піднести престиж цієї професії через престиж уроків образотворчого мистецтва та креслення, збільшити кількість го-

дин в навчально-виховному плані школи. Так, як, скажімо, це роблять в Прибалтійських республіках, Японії, де щодня діти займаються творчістю, де вже у шкільному віці вони працюють на природі, в майстернях тощо.

— Як відомо, Японія перейняла нашу концепцію мистецької освіти, що була розроблена у 1918 році комісією при активній участі А. Луначарського, Н. Крупської...

— ...от тільки в нас ця система не прижилася. Ми не можемо навіть підняти програму прийняти. Академія художеств, не виключаючи глибоко у дитячу вікову психологію, намагається нав'язати принципи професійної школи. У програмі, розробленій Академією педагогічних наук, чимало елементів спонтанності. Тому вона майже неприйнятна. Шлях спонтанної творчості (так званій вільній, без вироблення практичних прийомів реалістичного мистецтва)

■ МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

ШИРШАЄ КОЛО ДРУЗІВ

Уже хорошою традицією в інституті стало свято інтернаціональної дружби, яке проводить молодь нашого вузу.

Ось і цього року стефанівці провели інтернаціональний фестиваль під назвою «Чуття єдиної родини». Тепер коло гостей нашого навчального закладу розширилось. Крім постійних друзів до нас приїхали студенти з Полтавського, Тираспольського, Ворошиловградського педінститутів, Запорізького університету, Київського інституту іноземних мов.

Для друзів ми підготували велику програму, з якої ко-

жен'із приїжджих зміг чимало взяти цікавого про наш край, нашу культуру. Крім того, студенти братніх вузів мали змогу випробувати себе в диспутах за «круглим столом» з питань історичної пам'яті, перебудові комсомолу, екології тощо.

Кілька фестивалейних днів пройшли як одна мить. За цей час ми взнали одне одного, зрозуміли скільки у нас багато спільного і хорошого. А головним свідченням успіху нашого свята є те, що ми здобули нових друзів.

Р. ВИННИЦЬКА,
Голова КІДУ інституту,
студентка групи А-31.

ЗА «КРУГЛИМ СТОЛОМ» — АТЕЇСТИ

На черговому засіданні інститутського суспільно-політичного клубу імені Я. Галана виступив директор Верховинської середньої школи-інтернату, один із авторів монографії «Уніатство і український буржуазний націоналізм» П. В. Шкрібляк. Він розповів про підвищення культури атеїстичного виховання в світлі рішень XXVII з'їзду партії, XIX Всесоюзної партійної конференції, зупинився на протиріччях, що мають місце в Біблії.

У цей день відбулася також зустріч студентів «За круглим столом» з лекторами атеїстами. Членів клубу, зокрема, цікавило, які секти найбільш поширені в облас-

ті, в яких школах нагромаджено повчальний досвід атеїстичного виховання, яку політику щодо країн соціалістичної співдружності проводить Ватикан.

У цьому навчальному році перед членами клубу імені Я. Галана виступили інструктор Івано-Франківського міськкому партії С. М. Граф, працівники Івано-Франківського облвиконкому. Було організовано також перегляд документальних кінофільмів «Упір», «Останні сторінки», «Доки пам'ятає історія», які викривають антинародний альянс українського буржуазного націоналізму і уніатської церкви.

Р. ПАВЛЮК.

Н. БУХВАЛОВА,
секретар комітету комсомолу:

— 1988-й для мене особливий. Стільки подій зішлось в одному році. У березні мене несподівано обрали секретарем комітету комсомолу інституту. Звичайно, спілчанською роботою я займалася й раніше на історичному факультеті, але тут зовсім інших обсягів, і, напевно, авторитету факультетського ватажка вже мало.

Червень 1988-го буде пам'ятним мені все життя: напередодні XIX Всесоюзної партконференції я стала членом КПРС. Це великою мірою зобов'язує бути більш вимогливою і в комсомольській роботі, і в навчанні (адже я п'ятикурсниця). У наступному році хочу, в першу чергу, успішно захистити диплом «Вплив Великого Жовтня на піднесення революційного руху в Галичині». Тема надзвичайно цікава, й наукова робота справді захопила мене. Але вирішила для себе твердо: спочатку спробую себе в школі, вивчу зсебдини її проблеми, потреби.

А якщо згадувати ще раз добрим словом рік, що минає, то для мене особисто, він приніс ще й радість подружнього життя, за це йому вдячна.

Н. ДМИТРУК,
Студентка групи ХГ-11.

Зустріч з делегатом

Цей семінар з історії КПРС, який пройшов днями на художньо-графічному факультеті, не можна назвати звичайним. Адже на ньому перед студентами виступила делегат XIX партконференції, заступник ди-

ректора Залуквянської школи Галицького району Г. І. Мельник. Вона розповіла майбутнім педагогам про ту ділову і конструктивну атмосферу, що панувала на форумі. Крім того, вчителька повідала про свою

розмову з головою Ради Міністрів СРСР М. І. Рижковим, їх діалог, в якому комуністка розповіла керівникові нашого уряду про турботи своїх земляків, проблеми, які, на її думку, не в змозі вирішити місцеві органи.

Ну, що тут скажеш! Хіба що побажаєш, аби у кожного з нас був такий гарний і добрий настрій протягом наступного року, як в Ольги Вакаров, студентки групи ПФМ-44, члена комітету комсомолу інституту. Фото І. ТИМІНСЬКОГО.

стафета радій

І. ЧИПЛИК, студент I курсу музично-педагогічного факультету:

— Уже вісім літ минуло, а під Новий рік я все одно згадую свою службу в Афганістані, товаришів, з якими досі листуюся, свого найвірнішого друга Іллю з Чернівецької області, що якраз у новорічні дні загинув...

Пам'ять і цього разу не дає мені спокою. Хоча я людина весела, оптимістична і навіть, зізнаюся, лірична. Це й спонукало мене стати у цьому році студентом музпеду. Я вже маю музичну освіту, співав у Закарпатському народному хорі. Але, вважаю, вище освіта необхідна і вокалістові. Моя стихія — українське народне пісня, і я щасливий тим, що поряд з навчанням маю можливість співати у студентському клубі на різноманітних вечорах, концертах.

Що чекаю від наступного року? Я дещо забобонний, через те не розкриваю своїх планів. Однак вірю, що задумане здійсниться.

Радить дизайнер

Багато хто переконаний: що-що, а вже прикрасити новорічну ялинку вони зуміють, справа не складна. Навісид іграшки, «обліпив» дощиком — і готово. Чим більше всякої мішури, тим краще. Та це далеко не так!

* Не варто надто захищувати ялинку іграшками: вся її природна краса і свіжість сезону під тягарем бус, шарів, паперових ланцюжків. Буде краще повісити небагато прикрас, розподіляючи їх групами по 4—5 штук і лишаячи «вільні» неприкрашені гілки.

* Підвішуйте іграшки на різних рівнях, на довгих (5—8 см) нитках, тоді і прикраси будуть помітні, і ялинка не закрита. Нитки треба брати товсті і різного кольору — червоні, зелені, сині.

* Перед тим, як повісити іграшку, не подініуйтеся зробити бантик із тої ж нитки — ялинка буде ошатнішою.

* Дощик і серпантин довершують вбрання ялини. Розподіляйте їх зверху вниз невеликими паралельними потоками.

* Не прикрашайте ялинку ватою (!). Це старомодно, до того ж вата швидко набуває несвіжого вигляду.

* Ви не змогли купити ялинку? Не біда. Ялинкова гілка, прикріплена до стіни і прикрашена 5—7 іграшками, бажано різнокольоровими, але однаковоими за розміром, виглядає святково. Іграшки можна повісити на стрічках (тільки не капронових) і поставити поряд запалені свічки.

Кожен з нас у Новорічну ніч хоче зробити свою оселю ошатнішою, оригінально прикрасити її... А як? Спробуємо зробити це разом, пригадавши декілька маленьких «секретів».

Коли встановлюєте ялинку, доводиться обрізати нижні гілочки. Дві-три такі гілочки, яскрава стрічка, ялинкова іграшка —

ГУМОРЕСКА

Незвична ситуація

Коли до початку Нового року залишалося не більше п'яти хвилин, Антон Рябенський, господар квартири, налив бокал шампанського і врочисто сказав:

— Дорогі гості! З давніх давен у наших друзів-болгар існує вельми цікава й оригінальна звичка: в ту мить, коли на святкову землю ступає Новий рік, у кімнаті на якусь хвилюк вимикають світло, гасять свічки, аби в темряві, сказати б, в інтимній обстановці, сердечно привітати і навіть поцілувати кохану дівчину, рідну дружину чи просто дорогу людину. Якщо ви не проти, давайте запровадимо цю хорошу традицію сусідів за нашим новорічним столом. Хто за таку пропозицію, прошу голосувати.

Гості, співробітники відділу науково-дослідного інституту, де працював і Рябенський, усі раптово повернули голову в той бік столу, за яким на чільному місці сидів їх начальник Іван Іванович.

— Можна, Рябенський, починай! — кивнув той, і вгору враз піднялися руки всіх підлеглих.

Світло вимкнули рівно з останнім ударом курантів. Кілька секунд панувала мертва тиша, потім почулося якесь шарудіння, совання крісел... Коли через дві-три хвилини знову яскраво засяяла ялинкова ілюмінація, перед очима постала така картина: вражені жінки сиділи на своїх місцях, а схвилювані чоловіки товпилися навколо Івана Івановича...

П. БИСТРЕЦЬ.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Мал. К. МАЛЬЦЕВА.

НОВОРІЧНІ КУРЬОЗИ

Колись в Англії Новий рік зустрічали у березні. Але в 1752 році парламент прийняв рішення святкувати початок нового року першого січня. Це викликало обурення жінок. Голові парламенту довелося прийняти делегацію англійчанок, які заявили, що ніхто не має права додавати жінкам зайві місяці і дні до їх віку.

«Ось — класичний зразок жіночої логіки!» — промовив цей державний діяч.

* * *

Бенджамін Франклін, відомий американський вчений і державний діяч, відповідаючи на питання, як йому вдалося набутися так широкого знання у різних галузях і в той же час стати багатим, дав таку пораду:

— Все дуже просто. Вступаючи в рік новий, візьміть зошит і на кожній сторінці напишіть по одному слову: на першій — праця, на другій — старанність, на третій — помірність, на четвертій — спокій, на п'ятій — допитливість, на шостій — чесність, на сьомій — рішучість, на восьмій — мудре мовчання, на дев'ятій — мораль, на десятій — покірливість, на одинадцятій — час-гроші і так далі. Кожен вечір, гортаючи зошит, проставляйте червоним олівцем крапочку, якщо порушена якась із заповідей. В кінці року перевірте, який вигляд мають сторінки. Якщо вони чисті — ви досягнете великого успіху, а якщо червоних крапок забагато, заведіть новий зошит і почніть все спочатку, не повторюючи помилок.

Ось таємниця моїх успіхів і таке моє новорічне побажання людям.

ОГОЛОШЕННЯ

Студентський клуб Івано-Франківського державного педагогічного інституту ім. В. Стефаніка оголошує набір школярів віком від 6 до 10 років у платну студію бального танцю. Початок занять 2 січня 1989 року.

За довідками звертатися: м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57, студклуб. Щоденно з 15.00 до 17.00. Тел. 96-4-91.

Правління студклубу.

З УСЬОГО СВІТУ

Як зустрічають Новий рік в інших країнах? Що дарують? У кожного народу свій звичай.

У Китаї, наприклад, ні в якому разі не можна дарувати на Новий рік годинники, щоб не нагадувати про швидкоплинність часу, а з ним і життя...

В Японії такий традиційний подарунок коханій, як букет квітів, дозволено підносити тільки дуже відомим, високопоставленим особам.

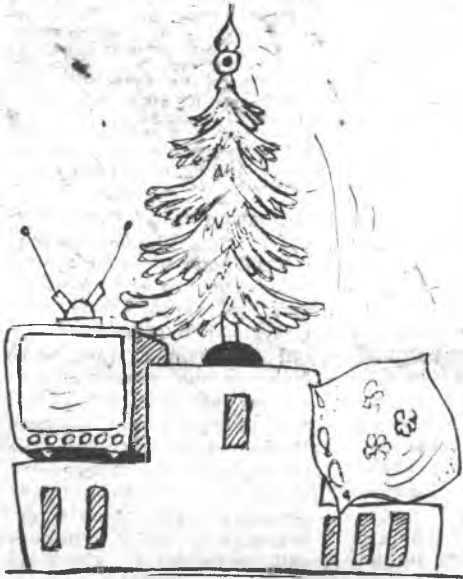
А для англійців найкращим «подарунком» буде візит першого гостя у Новорічну ніч — темноволосого чоловіка із шматоч-

З УСЬОГО СВІТУ

ком вугілля для домашнього вогнища, з гілкою омели, яка символізує довголіття.

В Греції запрошені на зустріч Нового року беруть з собою великий камінь, кидають його на порозі і говорять: «Нехай багатства господаря будуть такі ж важкі, як цей камінь!»

Незвичний подарунок до Нового року отримали жителі штату Айова: до недавня тут існувало обмеження на... поцілунки, заборонялося цілуватися більше п'яти хвилин, тепер цей закон скасовано.

Новорічна ніч... Що тільки не трапляється, коли проб'є дванадцять! Подушка посіла тільки третє місце у новорічному змаганні! А у рибалки все повилась «...маленька, маленька» і раптом!.. А може це Дід Мороз вирішив пожартувати і ми його просто не впізнали на карнавалі!

Малюнки О. Попова.

Редактор С. І. ХОРОБ.

«СОВЕТСКИЙ ПЕДАГОГ» — орган парткома, ректората, профсоюзних комітетів і комітета ЛКСМУ Івано-Франківського державного педагогічного інституту імені В. Стефаніка. Газета виходить на українському мові.

Газета виходить один раз на тиждень — у вівторок. Формат — 0,5 друкованого аркуша газети «Правда». АДРЕСА: 284000 м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57.

Івано-Франківська обласна друкарня управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі обласного центру. м. Івано-Франківськ, вул. Чапаєва, 78.

Ціна 3 коп. Тираж 2000.

Зам. 1212. БЧ 14916.